

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2024. január 11.*

„Fellebbezés – Az EUMSZ 340. cikk második bekezdése – Az Európai Unió szerződésen kívüli felelőssége – 1073/1999/EK rendelet – Az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) által végzett vizsgálatok – Az OLAF külső vizsgálata – »Eurostat« ügy – Feltehetően büntetőeljárást eredményező tényekre vonatkozó információknak a vizsgálat befejezését megelőzően az OLAF által történő továbbítása a nemzeti igazságügyi hatóságok részére – Az Európai Bizottság által az OLAF vizsgálatának befejezését megelőzően tett feljelentés – Nemzeti büntetőeljárás – Végleges okafogyottság – A magánszemélyek számára jogokat keletkeztető uniós jogi szabály »kellően súlyos megsértésének« fogalma – A fellebbezők által állítólagosan elszenvedett vagyoni és nem vagyoni kár – Kártérítési kereset”

A C-363/22 P. sz. ügyben,

a **Planistat Europe SARL** (székhelye: Párizs [Franciaország]),

Hervé-Patrick Charlot (lakóhelye: Párizs),

(képviseli őket: F. Martin Laprade avocat)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2022. június 6-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: J. Baquero Cruz és F. Blanc, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: E. Regan tanácselnök, Csehi Z., M. Ilešič (előadó), I. Jarukaitis és D. Gratsias bírák,

főtanácsnok: L. Medina,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

* Az eljárás nyelve: francia.

a főtanácsnok indítványának a 2023. július 13-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Fellebbezésével a Planistat Europe SARL és Hervé-Patrick Charlot azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszékének 2022. április 6-i Planistat Europe és Charlot kontra Bizottság ítéletét (T-735/20, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2022:220), amellyel a Törvényszék elutasította keresetüket, amelyben egyrésztől azon nem vagyoni kár megtérítését kérték, amelyet H-P. Charlot annak következtében szenvedett el, hogy az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) olyan tényekre vonatkozó információkat továbbított a nemzeti hatóságoknak, amelyek büntetőjogi következményeket vonhatnak maguk után, továbbá annak következtében, hogy az Európai Bizottság e hatóságoknál feljelentést tett, másrésztől pedig azon vagyoni kár megtérítését kérték, amely állítólag a Planistat Europe és a Bizottság között fennálló szerződések felmondása következtében érte őket.

I. Jogi háttér

- 2 Az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) által lefolytatott vizsgálatokról szóló, 1999. május 25-i 1073/1999/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 1999. L 136., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 91. o.) (1), (5), (10) és (13) preambulumbekzdése a jelen ügyre *ratione temporis* alkalmazandó változatában az alábbiakat mondta ki:

„(1) mivel az intézmények és a tagállamok nagy fontosságot tulajdonítanak a[z Európai] Közösségek pénzügyi érdekei védelmének és a csalások, valamint a Közösségek pénzügyi érdekeit sértő bármely más jogellenes tevékenység elleni küzdelemnek;

[...]

(5) mivel a[z OLAF] felelőssége a Bizottság által meghatározottak szerint meghaladja a Közösség pénzügyi érdekeinek védelmét, beleértve minden olyan tevékenységet is, amely óvja a közösségi érdekeket a közigazgatási vagy büntetőeljárásokat eredményező szabályellenes tevékenységgel szemben;

[...]

(10) mivel ezen vizsgálatokat a Szerződés és különösen az Európai Közösségek kiváltságairól és mentességeiről szóló jegyzőkönyv rendelkezéseivel összhangban kell lefolytatni, és ugyanakkor tiszteletben kell tartani az Európai Közösségek tisztviselőinek személyzeti szabályzata és a Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételekben [...] előírt rendelkezéseket, és teljes mértékben tiszteletben kell tartani az emberi jogokat és az alapvető szabadságjogokat, különösen a méltányosság elvét, az érintett személyek jogát arra, hogy a velük kapcsolatos ügyekben elmondhassák álláspontjukat, és azt az elvet, hogy a vizsgálat eredményeként levont következtetéseknek kizárólag bizonyíték erejű tényeken kell alapulniuk; mivel ennek biztosítása céljából az intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek kötelesek megállapítani azon szabályokat és feltételeket, amelyek hatálya alatt

az ilyen belső vizsgálatokat lefolytatják; mivel következésképpen [e] személyzeti szabályzatokat módosítani kell olyan módon, hogy azok tartalmazzák a tisztviselők és egyéb alkalmazottak belső vizsgálatokkal kapcsolatos jogait és kötelességeit.

[...]

(13) mivel a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságoknak vagy az esetnek megfelelően az intézményeknek, szervezeteknek, hivataloknak vagy ügynökségeknek kell eldönteniük a[z OLAF] által készített jelentés alapján, hogy a lefolytatott vizsgálatot követően milyen intézkedéseket kell megtenni; mivel mindennek ellenére a[z OLAF] igazgatójára kell háruljon a feladat, hogy a[z OLAF] által a belső vizsgálatok folyamán feltárt, feltehetően büntetőeljárást maga után vonó esetekkel kapcsolatos információt közvetlenül az érintett tagállam igazságügyi hatóságai számára továbbítsa”.

3 E rendelet „Igazgatási vizsgálat” című 2. cikke szerint:

„E rendelet alkalmazásában »igazgatási vizsgálat« (a továbbiakban: »vizsgálat«): a[z OLAF] alkalmazottai feladatai teljesítésének keretein belül vállalt felügyeleti, ellenőrzési és egyéb tevékenységei a 3. és a 4. cikk rendelkezéseivel összhangban, az 1. cikkben felsorolt célok elérése érdekében, valamint adott esetben a vizsgált tevékenységek szabályostól eltérő jellegének megállapítása céljából. E vizsgálatok nem befolyásolhatják a tagállamok büntetőeljárás kezdeményezésére vonatkozó hatáskörét”.

4 Az említett rendelet „Bizalmas jelleg és adatvédelem” című 8. cikke ekként rendelkezik:

„(1) A külső vizsgálatok lefolytatása során megszerzett információ minden formájára vonatkozó rendelkezések nyújtanak védelmet. [helyesen: A külső vizsgálatok lefolytatása során megszerzett információ minden formájára nézve az e vizsgálatokra vonatkozó rendelkezések nyújtanak védelmet.]

(2) Belső vizsgálatok lefolytatása alkalmával megszerzett vagy szolgáltatott információ minden formájára biztosítják a szakmai titoktartást, és azok az Európai Közösségek intézményeire vonatkozó rendelkezések védelmét élvezik [helyesen: Belső vizsgálatok lefolytatása alkalmával megszerzett vagy szolgáltatott információ minden formájára biztosítani kell a szakmai titoktartást, és azok az Európai Közösségek intézményeire vonatkozó rendelkezések védelmét élvezik].

Ilyen információt nem lehet más személlyel közölni az Európai Közösségek vagy az érintett tagállam intézményeinek alkalmazásában álló olyan személyek kivételével, akiknek a feladataik ellátásához az ilyen információt ismerniük kell, és az információt csalás, korrupció és egyéb jogellenes cselekmény megakadályozása és megelőzése kivételével semmilyen más célra nem lehet felhasználni.

(3) Az igazgató gondoskodik arról, hogy a[z] [OLAF] alkalmazottai és az ellenőrzése alatt tevékenykedő más személyek betartsák a közösségi és a nemzeti személyi adatvédelmi szabályokat, különös tekintettel a személyes adatok kezelése vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv [HL L 281., 31. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 15. kötet, 355. o.] rendelkezéseire.

(4) A[z OLAF] igazgatója, valamint a Felügyeleti Bizottság 11. cikkben említett tagjai gondoskodnak az e cikk és a Szerződés 286. és 287. cikke rendelkezéseinek alkalmazásáról.”

- 5 Az említett rendelet „Vizsgálati jelentés és a vizsgálatot követő intézkedések” címet viselő 9. cikke a következőképpen rendelkezett:

„(1) A[z OLAF] által végrehajtott vizsgálat befejezését követően a[z OLAF] az igazgató felügyelete mellett összeállít egy jelentést, amelyben feltüntetik a megállapított tényeket, a pénzügyi veszteség mértékét, amennyiben van, továbbá a vizsgálat által feltárt eredményeket és az igazgató javaslatait a meghozandó intézkedésekről.

(2) Az ilyen jelentések összeállításánál figyelembe veszik az érintett tagállam nemzeti jogában előírt eljárási követelményeket. Az ilyen alapon összeállított jelentések azon tagállamban, amelyben azok felhasználása szükségesnek bizonyul, ugyanolyan módon és ugyanolyan feltételek mellett, mint az adott ország nemzeti közigazgatási felügyelői által készített jelentések, igazgatási vagy bírósági eljárásban elfogadható bizonyítéknak minősülnek. A jelentések tartalmát ugyanolyan értékelési szabályok alapján ugyanolyan értékelésnek vetik alá, mint az adott ország nemzeti közigazgatási felügyelői által összeállított jelentéseket, és a jelentéseket azokkal azonos értékű dokumentumnak tekintik.

(3) A külső vizsgálatot követően összeállított jelentéseket és az összes vonatkozó felhasználható dokumentumot az érintett tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságainak küldik meg azon szabályok betartásával, amelyeket a külső vizsgálatokra kell alkalmazni.

(4) A belső vizsgálatot követően összeállított jelentéseket és az összes vonatkozó felhasználható dokumentumot az érintett intézménynek, szervnek, hivatalnak vagy ügynökségnek küldik meg. Az érintett intézmény, szerv, hivatal vagy ügynökség megteszi a vizsgálat eredményeiből fakadó, különösen a fegyelmi vagy a jogi intézkedéseket, és a[z OLAF] igazgatója számára jelentést küld az intézkedések megtételéről az igazgató által az igazgató jelentésének következtetéseiben megállapított határidőn belül.”

- 6 Az 1073/1999 rendelet „Információ továbbítása a[z OLAF] által” című 10. cikke így szól:

„(1) E rendelet 8., 9. és 11. cikkének, valamint a[z Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek csalással és egyéb szabálytalanságokkal szembeni védelmében a Bizottság által végzett helyszíni ellenőrzésekről és vizsgálatokról szóló, 1996. november 11-i] 2185/96/Euratom, EK [tanácsi] rendelet [(HL 1996. L 292., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 303. o.)] rendelkezéseinek sérelme nélkül a[z OLAF] mindenkor jogosult a külső vizsgálatok lefolytatása alkalmával megszerzett információt az érintett tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságai számára megküldeni.

(2) E rendelet 8., 9. és 11. cikke rendelkezéseinek sérelme nélkül, a[z OLAF] igazgatója a feltehetően büntetőeljárást eredményező vizsgálatok lefolytatása alkalmával megszerzett információt megküldi az érintett tagállam igazságügyi hatóságai számára [helyesen: a[z OLAF] igazgatója megküldi az érintett tagállam igazságügyi hatóságai számára azokat az információkat, amelyeket a[z OLAF] belső vizsgálatai során feltehetően büntetőeljárást eredményező tényekről szerzett]. A vizsgálatot kapcsolatos elvárásokra [helyesen: A vizsgálat követelményeire] is figyelemmel az igazgató egyidejűleg tájékoztatja az érintett tagállamot is.

(3) E rendelet 8. és 9. cikke rendelkezéseinek sérelme nélkül, a[z OLAF] mindenkor jogosult a belső vizsgálatok lefolytatása alkalmával megszerzett információt az érintett intézmény, szerv, hivatal vagy ügynökség számára megküldeni.”

II. A jogvita előzményei

- 7 A jogvita előzményeit a Törvényszék a megtámadott ítélet 2–18. pontjában mutatta be, és a jelen eljárás szempontjából azok a következőképpen foglalhatók össze.
- 8 1996-ban az Európai Közösségek Statisztikai Hivatala (Eurostat) létrehozta a statisztikai információs árusítóhelyek (*datashopok*) hálózatát. A tagállamokban ezek, a jogi személyiséggel nem rendelkező datashopok főszabály szerint a nemzeti statisztikai hivatalokhoz tartoztak, Belgium, Spanyolország és Luxemburg kivételével, ahol gazdasági társaságok irányították őket. E célból háromoldalú megállapodások jöttek létre az Eurostat, az Európai Unió Kiadóhivatala (OP) és a datashopot működtető szervezet között.
- 9 1996 és 1999 között a H-P. Charlot által vezetett Planistat Europe különböző szolgáltatások, többek között a datashopok személyzetének rendelkezésre bocsátása tárgyában keretszerződéseket kötött az Eurostattal.
- 10 2000. január 1-jétől a Planistat Europe-ot bízták meg a brüsszeli (Belgium), a madridi (Spanyolország) és a luxembourgi (Luxemburg) datashopok irányításával. Az e három datashopból származó bevétel egészét át kellett utalnia a Bizottságnak.
- 11 1999 szeptemberében az Eurostat belső ellenőrzési szolgálata jelentést készített, amelyben a datashopok Planistat Europe által biztosított irányításával kapcsolatos szabálytalanságokról számolt be.
- 12 2000. március 17-én a Bizottság Pénzügyi Ellenőrzési Főigazgatósága továbbította az említett jelentést az OLAF-nak.
- 13 2003. március 18-án, egy belső vizsgálatot (IO/2000/4097) követően, amelynek tárgya a datashopok hálózatának létrehozására vonatkozó részletszabályok, a számlázási körök, a pénzügyi keret felhasználása és az európai uniós tisztviselők esetleges bevonása volt, az OLAF úgy határozott, hogy megindítja az OF/2002/0510. számú külső vizsgálatot a Planistat Europe-ra vonatkozóan.
- 14 2003. március 19-én az OLAF olyan tényekre vonatkozó információt közölt a nemzeti hatóságokkal, amelyek álláspontja szerint a folyamatban lévő vizsgálat keretében büntetőjogi következményeket vonhatnak maguk után (a továbbiakban: 2003. március 19-i feljegyzés). Ennek alapján 2003. április 4-én a procureur de la République de Paris (párizsi ügyészség, Franciaország) bűnpártolás és hűtlen kezelésben való bűnrészesség miatt nyomozást indított a tribunal de grande instance de Paris (párizsi általános hatáskörű elsőfokú bíróság, Franciaország) vizsgálóbírója előtt.
- 15 2003. május 16-án e közlésről említést tett a sajtó, és az európai parlamenti képviselők e tárgyban írásbeli kérdéseket intéztek a Bizottsághoz.

- 16 A Bizottság és az OLAF több sajtóközleményt tett közzé, amelyek közül csak kettő említette a Planistat Europe-ot. Így először a Bizottság 2003. július 9-i sajtóközleménye hivatkozott a Planistat Europe-ra, míg a 2003. július 23-i sajtóközleményben a Bizottság megerősítette a Planistat Europe-pal kötött szerződések felmondására vonatkozó határozatát.
- 17 2003. július 10-én a Bizottság magánfélként a procureur de la République de Paris (párizsi ügyészség) előtt feljelentést tett X ellen hűtlen kezelés és minden egyéb olyan bűncselekmény miatt, amely az e feljelentésben ismertetett tényekből kikövetkeztethető volt.
- 18 2003. szeptember 10-én H-P. Charlot-val szemben hűtlen kezelés és hűtlen kezelésben való bűnrészesség miatt vizsgálat indult.
- 19 2003. július 23-án a Bizottság felmondta a Planistat Europe-pal fennálló, szóban forgó szerződéseket.
- 20 2003. szeptember 25-én az OLAF lezárta mind az IO/2000/4097. számú belső, mind az OF/2002/0510. számú külső vizsgálatot.
- 21 2013. szeptember 9-én a tribunal de grande instance de Paris (párizsi általános hatáskörű elsőfokú bíróság) vizsgálóbírója a francia igazságügyi hatóságok előtt büntetőeljárás alá vont valamennyi személy tekintetében büntetőeljárást megszüntető végzést hozott, amellyel szemben a Bizottság fellebbezést nyújtott be.
- 22 2014. június 23-i ítéletével a cour d'appel de Paris (párizsi fellebbviteli bíróság, Franciaország) elutasította a Bizottság fellebbezését, helybenhagyva ezen, büntetőeljárást megszüntető végzést.
- 23 2016. június 15-i ítéletével a Cour de cassation (semmitőszék, Franciaország) elutasította a Bizottság által ezen, 2014. június 23-i ítélettel szemben benyújtott fellebbezést, és ezzel lezárta a bírósági eljárást.
- 24 2020. szeptember 10-én a fellebbezők felszólító levelet küldtek a Bizottságnak, amelyben felhívták arra, hogy fizessen meg számukra 11,6 millió euró összeget többek között a benyújtott feljelentés és az e tárgyban közzétett sajtóközlemények miatt állítólagosan elszenvedett károk megtérítése címén.
- 25 2020. október 15-én a Bizottság elutasította a fellebbezők kérelmét, mivel úgy ítélte meg, hogy az Európai Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapításához szükséges feltételek nem teljesülnek.

III. A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 26 A Törvényszék Hivatalához 2020. december 15-én benyújtott keresetlevelével a Planistat Europe és H-P. Charlot az EUMSZ 268. cikk alapján keresetet indított az iránt, hogy térítsék meg számukra egyrészt azt a nem vagyoni kárt, amely állítólag annak következtében érte H-P. Charlot-t, hogy az OLAF olyan tényekre vonatkozó információkat továbbított a nemzeti hatóságoknak, amelyek büntetőjogi következményeket vonhatnak maguk után, továbbá annak következtében, hogy a Bizottság az említett hatóságoknál feljelentést tett, másrészt pedig azt a vagyoni kárt, amely állítólag a Planistat Europe és a Bizottság között fennálló szerződések felmondása miatt érte őket.

- 27 E kereset alátámasztásául a fellebbezők azt állították, hogy az OLAF és a Bizottság megsértette az Európai Unió Alapjogi Chartájában (a továbbiakban: Charta) rögzített gondoskodási kötelezettséget, a megfelelő ügyintézés elvét és az ártatlanság vélelmének elvét, valamint a védelemhez való jogot. Lényegében arra hivatkoztak, hogy az OLAF és a Bizottság jogsértést követett el azzal, hogy egyrészt olyan tényekre vonatkozó információkat közölt a francia igazságügyi hatóságokkal, amelyek büntetőjogi következményeket vonhatnak maguk után, továbbá, másrészt hogy feljelentést tett X ellen, ami a fellebbezőkkel szemben büntetőeljárás megindításához vezetett, és ezen eljárást indokolatlanul folytatták le. A fellebbezők szerint ezen, az OLAF és a Bizottság által elkövetett jogsértés közvetlen okozati összefüggésben áll azokkal a nem vagyoni és vagyoni károkkal, amelyek megtérítését kérik.
- 28 A Törvényszék az említett keresetet mint – az Európai Unió Bírósága alapokmányának 46. cikkében előírt ötéves elévülési idő letelte miatt – részben elfogadhatatlant, részben megalapozatlant, elutasította.

IV. A felek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás

- 29 Fellebbezésükben a fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet annyiban, amennyiben az egyrészt megállapította, hogy a fellebbezők keresete részben elévült, másrészt elutasította a Bizottság szerződésen kívüli felelősségére alapított keresetet;
 - adjon helyt az első fokon előterjesztett kérelmeknek;
 - kötelezze a Bizottságot annak nyilvános elismerésére, hogy mérlegelési hibát követett el velük szemben;
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 30 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:
- utasítsa el a fellebbezést, és
 - a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

V. A fellebbezésről

- 31 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság eljárási szabályzata 169. cikkének (1) bekezdése szerint „[a] fellebbezésben foglalt kérelmeknek a Törvényszék határozata rendelkező részében szereplő döntésének egészben vagy részben történő hatályon kívül helyezésére kell irányulniuk”. Továbbá, ezen eljárási szabályzat 170. cikke (1) bekezdésének megfelelően, a fellebbezésben foglalt kérelmeknek – a fellebbezés megalapozottnak nyilvánítása esetén – arra kell irányulniuk, hogy egészben vagy részben adjanak helyt az első fokon előterjesztett kérelmeknek; új kérelmeket nem lehet előterjeszteni.
- 32 Márpedig a fellebbezők harmadik kérelme, amely arra irányul, hogy a Bíróság kötelezze a Bizottságot annak nyilvános elismerésére, hogy mérlegelési hibát követett el velük szemben, nem irányul sem a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezésére, sem pedig arra, hogy a

Bíróság adjon helyt az első fokon előterjesztett kérelmeknek, mivel – amint az a megtámadott ítéletből kitűnik, és amint az a keresetlevél olvasata alapján megerősítést nyert, amely keresetlevél az eljárási szabályzat 167. cikke (2) bekezdésének megfelelően a Bíróság rendelkezésére bocsátott iratanyagban szerepel – a fellebbezők első fokon nem terjesztettek elő ilyen kereseti kérelmet. Ebből az következik, hogy a fellebbezők harmadik kérelme új kérelemnek minősül, és azt mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

- 33 Ezt meghaladóan fellebbezésük alátámasztása érdekében a fellebbezők három jogalapra hivatkoznak. Az elsődlegesen felhozott első jogalapjukkal a fellebbezők azt róják fel, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a hivatkozott károkat okozó eseményt. A másodlagosan felhozott második jogalapjukkal a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapításával kapcsolatban. Harmadik jogalapjukkal a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék tévesen ítélte meg úgy, hogy nem szükséges megvizsgálni az állítólagos károk ténylegességét és az okozati összefüggés fennállását.

A. Az első jogalapról

- 34 Első jogalapjukkal, amely két, a nem vagyoni kárra, illetve a vagyoni kárra vonatkozó részből áll, a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék elferdítette érvelésüket, amikor a megtámadott ítélet 36. pontjában megállapította, hogy ők azt róják fel a Bizottságnak, hogy H-P. Charlot-nak a francia bűnüldöző hatóságok előtti büntetőeljárás alá vonásával nem vagyoni kárt, valamint a Planistat Europe-pal kötött valamennyi szerződés felmondásával vagyoni kárt okozott. Ez az elferdítés arra vezette a Törvényszéket, hogy tévesen határozza meg azokat a jogsértéseket, amelyek az általuk megtéríteni kért károkat okozó eseménynek minősülnek, ami teljes egészében érvénytelenné teszi az elemzését, különösen a megtámadott ítélet 116. pontját, amelyben a Törvényszék keresetüket részben mint elfogadhatatlant, részben mint megalapozatlant elutasította.

1. Az első jogalap első részéről

a) A felek érvei

- 35 Első jogalapjuk első részével a fellebbezők azt róják fel, hogy a Törvényszék tévesen határozta meg az állítólagos nem vagyoni kárt okozó eseményt.
- 36 E tekintetben előadják, hogy a Törvényszék elferdítette az érvelésüket, amikor úgy vélte, hogy keresetük kizárólag a 2003. március 19-i feljegyzés OLAF általi megküldése miatt állítólagosan elszenvedett nem vagyoni kárra vonatkozik, arra a kárra nem, amely a megküldés „széles körű médiavisszhangjából” ered. Azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen határozta meg azt a jogsértést, amely a megtéríteni kért károkat okozó eseménynek minősül.
- 37 E tekintetben a keresetlevélből kitűnik, hogy a fellebbezők szerint az OLAF és a Bizottság több jogsértést is elkövetett, amelyek abban álltak, hogy egyrészt a francia igazságügyi hatóságoknak címzett 2003. március 19-i feljegyzésben „hamis vádat” fogalmaztak meg, másrészt pedig, amint arról a jelen ítélet 17. pontja említést tesz, magánfélként feljelentést tettek, amelyet széles körű médiavisszhang és egy sajtóközlemény kísért, amelyben szándékosan „kiszivárogtatták” az e

feljegyzésre vonatkozó információkat, és „rágalmazó” kijelentéseket tettek. E jogsértések együttesen vezettek H-P. Charlot, a Planistat Europe társaság vezetője becsületének és jóhírnevének sérelméhez.

- 38 A Bizottság úgy véli, hogy a fellebbezők érvelése a megtámadott ítélet téves értelmezéséből következik.

b) A Bíróság álláspontja

- 39 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy, ellentétben azzal, amit a fellebbezők lényegében állítanak, a Törvényszék nem hagyta figyelmen kívül, hogy ők a 2003. március 19-i feljegyzés OLAF általi továbbítás médiavisszhangjából eredő nem vagyoni kárra hivatkoztak. A megtámadott ítélet 47. pontjából ugyanis kitűnik, hogy a Törvényszék figyelembe vette ezt az állítólagos nem vagyoni kárt, és úgy ítélte meg, hogy az azonnali jellegű, és hogy ennél fogva elévült az Európai Unió Bírósága alapokmányának 46. cikke, valamint az ítélkezési gyakorlatban kialakított, ezen ítélet 34. és 35. pontjában kifejtett elvek alapján. Ebből az következik, hogy amennyiben a fellebbezők az első jogalap első részében azt kifogásolják, hogy a Törvényszék elferdítette keresetlevelüket, mivel figyelmen kívül hagyta az említett feljegyzés médiavisszhangja által okozott állítólagos nem vagyoni kárt, ezen első rész a megtámadott ítélet téves olvasatán alapul, következésképpen azt mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 40 Amennyiben a jogalap említett első részét úgy kell érteni, hogy az a fellebbezők érvelésének elferdítésre vonatkozik, mivel a Törvényszék nem vette figyelembe, hogy az állítólagos kár az említett feljegyzés továbbításából és az általa keltett médiavisszhangból együttesen ered, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből, valamint a Bíróság eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontjából és 169. cikkének (2) bekezdéséből következik, hogy a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit és az e kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket, ellenkező esetben a fellebbezés, illetve az érintett jogalap elfogadhatatlan (2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, nem tették közzé, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 162. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 41 Nem tesz eleget az e rendelkezésekben támasztott indokolási követelményeknek az a fellebbezés, amely – anélkül, hogy akár egyetlen olyan érvet is tartalmazna, amely kifejezetten azonosítja a megtámadott ítéletet vagy végzést jellemző téves jogalkalmazást – pusztán megismétli vagy újra előadja a már a Törvényszék elé terjesztett jogalapokat és érveket, köztük azokat, amelyek a Törvényszék által kifejezetten elvetett tényeken alapulnak. Az ilyen fellebbezés valójában ugyanis egyszerűen a Törvényszék részére benyújtott keresetlevél újbóli megvizsgálására irányul, ami nem tartozik a Bíróság hatáskörébe (lásd ebben az értelemben: 2023. április 27-i PL kontra Bizottság ítélet, C-537/21 P, nem tették közzé, EU:C:2023:363, 125. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 42 E tekintetben meg kell állapítani, hogy noha a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a megtámadott ítélet tévesen mutatta be a Törvényszék előtt kifejtett érvelésüket, ez nem változtat azon, hogy ugyanezek a fellebbezők nem jelölnék meg ezen, állítólagosan téves ismertetéséből eredő olyan téves jogalkalmazást, amely ezen ítéletet érintené (lásd analógia útján: (2015. június 4-i Andechser Molkerei Scheitz kontra Bizottság ítélet, C 682/13 P, EU:C:2015:356, 59. pont).

- 43 Közelebbről, amint arra a Bizottság helytállóan rámutatott, a fellebbezők nem adnak elő egyetlen érvet sem a Törvényszék megtámadott ítélet 47. pontjában szereplő és a jelen ítélet 39. pontjában felidézett megállapításának vagy az ítélkezési gyakorlat által kialakított, a megtámadott ítélet 34. és 35. pontjában foglalt elveknek a cáfolatául.
- 44 Következésképpen az első jogalap első részét, mint részben elfogadhatatlant és részben megalapozatlant, el kell utasítani.

2. Az első jogalap második részéről

a) A felek érvei

- 45 Első jogalapjuk második részével a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy az állítólagos vagyoni kárt okozó esemény a Planistat Europe és a Bizottság között a 2003-as év során létrejött szerződések felmondásából eredt, noha a keresetlevélből egyértelműen kitűnt, hogy e károkozás e társaság részesedésének értékvesztésével, valamint az OLAF és a Bizottság rágalmozó magatartásából eredően „egy virágzó vállalkozás szinte teljes eltűnésével” és „ellehetetlenülésével” valósult meg. Az említett kár folyamatos, ellentétben az e szerződések felmondásából eredő azonnali kárral. A tribunal de grande instance de Paris (párizsi általános hatáskörű elsőfokú bíróság) vizsgálóbírója által hozott, H-P. Charlot ártatlanságát megerősítő, az eljárást megszüntető végzésnek a Cour de cassation (semmitőszék) 2016. június 15-i helybenhagyása lehetővé teszi e rágalmozó magatartás utólagos „jogellenesség” minősítését. Így a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszéknek teljesen eltérően kellett volna elemeznie a jelen ítélet 24. pontjában említett kártérítési kérelmüket, különösen az Unióval szemben a szerződésen kívüli felelősség tárgyában benyújtott keresetük elévülését illetően.
- 46 A Bizottság vitatja ezt az érvelést.

b) A Bíróság álláspontja

- 47 Igaz ugyan, hogy a fellebbezők a keresetlevelükben arra hivatkoztak, hogy az általuk állítólagosan elszenvedett vagyoni kár a Planistat Europe részesedéseinek értékvesztése, valamint az OLAF és a Bizottság rágalmozó magatartásából eredően „egy virágzó vállalkozás szinte teljes eltűnése” és „ellehetetlenülés” által valósult meg, ez nem változtat azon, hogy e keresetlevelnek magának a megfogalmazása szerint ez az értékvesztés egyrészt az e társaság Bizottsággal kötött szerződéseinek felfüggesztéséből majd felmondásából, másrészt pedig más ügyfelekkel kötött szerződések felmondásából eredt. Nem állapítható meg tehát, hogy a Törvényszék elferdítette az ezzel kapcsolatos érvelésüket, így az első jogalap második részét, amennyiben az a fellebbezők érvelésének állítólagos elferdítésén alapul, mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 48 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy az említett társaság Bizottsággal kötött szerződéseinek felmondását illetően a fellebbezők annak kifogásolására szorítkoznak, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 58–61. pontjában úgy ítélte meg, hogy e vagyoni kár azonnali jellegű, így az e kár megtérítése iránti kérelem elévült, anélkül azonban, hogy a jelen ítélet 40. és 41. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatot figyelembe véve megjelölték volna, hogy ez az érvelés mennyiben minősül téves jogalkalmazásnak, ekként fellebbezésük e része az első fokon előadott érvek megismétlésével a Törvényszékhez benyújtott keresetük újbóli megvizsgálására irányul, azt tehát, mint elfogadhatatlant, el kell utasítani.

- 49 A többi ügyféllel kötött szerződések felmondásából eredő vagyoni kárt illetően emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott ítélet 62. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők nem terjesztettek elő olyan bizonyítékot, amely lehetővé tenné egyebek mellett azon pontos időpont megállapítását, amikor e kár bekövetkezett.
- 50 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy amint a Törvényszék megállapította vagy értékelte a tényállást, az EUMSZ 256. cikk értelmében a Bíróság csak a tények jogi minősítésének és az abból a Törvényszék által levont jogi következtetéseknek a felülvizsgálatára rendelkezik hatáskörrel (2021. október 14-i NRW. Bank kontra CRU ítélet, C-662/19 P, EU:C:2021:846, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A tények értékelése tehát, a Törvényszék előtt bemutatott bizonyítékok elferdítésének esetét kivéve, nem minősül a Bíróság felülvizsgálatának hatálya alá tartozó jogkérdésnek (2021. március 25-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet, C-152/19 P, EU:C:2021:238, 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 51 Mivel a fellebbezők nem hivatkoznak a tények vagy a bizonyítékok elferdítésére, érvelésüket, mint elfogadhatatlant, e tekintetben ugyancsak el kell utasítani,.
- 52 Ennélfogva az első jogalap második részét, mint részben elfogadhatatlant, részben megalapozatlant, el kell utasítani.
- 53 Következésképpen az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

B. A második jogalapról

- 54 A második jogalap, amellyel a fellebbezők az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapításával kapcsolatos téves jogalkalmazásra hivatkoznak, három részből áll, amelyek közül az első lényegében az OLAF és a Bizottság fellebbezők tekintetében tanúsított rágalmozó magatartásának jogellenességével kapcsolatban a Törvényszék által elkövetett hibán, a második az OLAF magatartásának jogellenességére vonatkozó hibán, amennyiben az OLAF elegendő valószínűsítő körülmény hiányában olyan tényekre vonatkozó információkat közölt a francia hatóságokkal, amelyek büntetőjogi következményeket vonhatnak maguk után, a harmadik pedig a Bizottság magatartásának jogellenességére vonatkozó hibán alapul.

1. A második jogalap második részének első kifogásáról

a) A felek érvei

- 55 Második jogalapjuk második részének első kifogásával a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy az OLAF nem követett el jogsértést, amikor olyan tényekre vonatkozó információkat továbbított a francia igazságügyi hatóságoknak, amelyek büntetőjogi következményeket vonhatnak maguk után.
- 56 Egyébiránt a fellebbezők lényegében azt állítják, hogy a szóban forgó jogellenesség abból eredt, hogy az OLAF megsértette gondossági kötelezettségét, és hogy az OLAF feladata lett volna az általa a nemzeti hatóságoknak továbbított információk ellenőrzése.

- 57 A fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 82–92. pontjában tévesen ítélte úgy meg, hogy az 1073/1999 rendelet 10. cikkéből és (13) preambulumbekzdéséből az következik, hogy az OLAF jogosult az igazságügyi hatósághoz fordulni, akár a külső vizsgálat befejezését megelőzően is, ha úgy ítéli meg, hogy olyan információkkal vagy tényekkel rendelkezik, amelyek nyomozás megindítását indokolhatják, vagy a nyomozás szempontjából hasznos bizonyítéknak minősülhetnek. E tekintetben a Törvényszék a megtámadott ítélet 88. pontjában megállapította, hogy az OLAF már 2003. március 19-én rendelkezett olyan információkkal vagy bizonyítékokkal, amelyekből megállapítható volt, hogy a szóban forgó tények büntetőjogi következményeket vonhatnak maguk után. A Törvényszék az említett ítélet 90. és 91. pontjában tévesen vonta le azt a következtetést, hogy az OLAF nem követett el jogsértést, és különösen azt, hogy az OLAF nem sértette meg a megfelelő ügyintézés elvét, sem az ésszerű határidő tiszteletben tartásának elvét.
- 58 A fellebbezők szerint a téves információknak a francia hatóságok részére való továbbításával az OLAF nem járt el kellő elővigyázatossággal, ami az adatok ellenőrzésére vonatkozó kötelezettsége, és így a megfelelő ügyintézés elve megsértésének minősül.
- 59 A Bizottság arra hivatkozik, hogy a második jogalap második részének első kifogását, mint részben nyilvánvalóan elfogadhatatlant, részben megalapozatlant, el kell utasítani.
- 60 A Bizottság szerint a fellebbezők érveikkel a tények újbóli vizsgálatát kívánják elérni, ugyanakkor nem állítják, hogy azokat elferdítették volna, és nem határozzák meg a Törvényszék által állítólag elkövetett téves jogalkalmazást sem.
- 61 Az ügy érdemét illetően a Bizottság azt állítja, hogy a fellebbezők által előadott érvek megalapozatlanok. Ami a Törvényszék azon értékelését illeti, amely szerint a 2003. március 19-i feljegyzés továbbításának időpontjában az OLAF elegendő információval rendelkezett a továbbításhoz, a Törvényszék a megtámadott ítélet 87. és 89. pontjában helyesen vette figyelembe egyrészt azt a tényt, hogy az említett feljegyzésben szereplő információk az Eurostat által készített ellenőrzési jelentés alapján 1999-ben megkezdett vizsgálat eredményei, másrészt pedig azt, hogy az OF/2002/0510. számú vizsgálat képezte az IO/2000/4097. számú belső vizsgálat külső részét.
- 62 Ezenkívül a Bizottság szerint az, hogy a francia bíróságok az OLAF-tól eltérő következtetésre jutottak, nem kérdőjelezheti meg az OLAF vizsgálatát, és önmagában nem teszi lehetővé annak bizonyítását, hogy az OLAF a fellebbezők tekintetében a megfelelő ügyintézés elve megsértésének minősülő jogsértést követett el.

b) A Bíróság álláspontja

1) Az elfogadhatóságról

- 63 Meg kell állapítani, hogy bár a második jogalap második része első kifogásának alátámasztására felhozott egyes érvek ismertetése lehetett volna egyértelműbb, ez nem változtat azon, hogy azok lényegében nem magát a tényeknek a Törvényszék általi értékelését kívánják megkérdőjelezni, hanem a Törvényszék azon következtetését, amely szerint a feltárt tények alapján nem megállapítható, hogy az OLAF jogsértést követett el azzal, hogy információkat továbbított a francia igazságügyi hatóságoknak, vagyis e tények Törvényszék általi jogi minősítését. Márpedig a

jelen ítélet 50. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a tények jogi minősítése olyan jogkérdés, amelyet fellebbezés keretében vitatható, és amely a Bíróság felülvizsgálati jogköre alá tartozik.

- 64 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a második jogalap második részének első kifogása elfogadható.

2) Az ügy érdeméről

- 65 A második jogalap második részének első kifogásával a fellebbezők lényegében arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy az OLAF nem sértette meg a megfelelő ügyintézés elvét azzal, hogy a külső vizsgálatot követően összeállított jelentés véglegesítése előtt tájékoztatta a francia igazságügyi hatóságokat.
- 66 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapítása tekintetében az EUMSZ 340. cikk második bekezdésében megkövetelt feltételek között szerepel a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető valamely jogszabály kellően súlyos megsértésének követelménye (2017. május 30-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 67 Egy ilyen jogsértés akkor állapítható meg, ha magában foglalja a mérlegelési jogkörre vonatkozóan előírt korlátoknak az érintett intézmény általi nyilvánvaló és jelentős mértékű megsértését. E vonatkozásban figyelembe kell venni a megsértett szabály egyértelműségének és pontosságának fokát, valamint a megsértett szabály által az uniós hatóság részére biztosított mérlegelési mozgástér terjedelmét (2017. május 30-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 68 Amint arra a főtanácsnok emlékeztetett indítványának 42. pontjában, a Charta 41. cikkének (1) bekezdésében foglalt megfelelő ügyintézéshez való jog az uniós adminisztráció gondossági kötelezettségét foglalja magában, amelynek körültekintően és elővigyázatosan kell eljárnia, és e kötelezettség megsértése egy magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály megsértésének minősül (lásd ebben az értelemben: 2008. december 16-i Masdar (UK) kontra Bizottság ítélet, C-47/07 P, EU:C:2008:726, 91–93. pont).
- 69 Közelebbről ami a megfelelő ügyintézés elvének és az ehhez kapcsolódó gondossági kötelezettségnek az OLAF azon lehetőségét érintő következményeit illeti, hogy információkat továbbítson a nemzeti igazságügyi hatóságoknak, az 1073/1999 rendelet 10. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy „a[z OLAF] mindenkor jogosult a külső vizsgálatok lefolytatása alkalmával megszerzett információt az érintett tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságai számára megküldeni”.
- 70 E rendelet (1) preambulumbekzdéséből az következik továbbá, hogy ezt a jogot az Unió pénzügyi érdekeinek védelme és a csalások, valamint az Unió pénzügyi érdekeit sértő bármely más jogellenes tevékenység elleni küzdelem céljának fényében kell gyakorolni.
- 71 Ezenkívül az említett rendelet (5) preambulumbekzdése értelmében az OLAF felelőssége az Unió pénzügyi érdekeinek védelmét meghaladóan minden olyan tevékenységre is vonatkozik, amely óvja az uniós érdekeket a feltehetően igazgatási vagy büntetőeljárásokat eredményező szabálytalan tevékenységgel szemben. Az OLAF tehát e célok elérése érdekében folytat belső és külső vizsgálatokat, amelyek eredményeit, ugyanezen rendelet 9. cikkének értelmében, külső

vizsgálat esetén az érintett tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságainak, belső vizsgálat esetén pedig az érintett intézménynek, szervnek, hivatalnak vagy ügynökségnek megküldött vizsgálati jelentés tartalmazza, összhangban e cikk (3) és (4) bekezdésével.

- 72 E tekintetben az említett cikk (2) bekezdéséből az következik, hogy az OLAF által összeállított jelentések, „azon tagállamban, amelyben azok felhasználása szükségesnek bizonyul, ugyanolyan módon és ugyanolyan feltételek mellett, mint az adott ország nemzeti közigazgatási felügyelői által készített jelentések, igazgatási vagy bírósági eljárásban elfogadható bizonyítéknak minősülnek”.
- 73 Következésképpen, amint azt a 1073/1999 rendelet (13) preambulumbekzdése megerősíti, az OLAF által készített vizsgálatot lezáró jelentésben foglalt következtetések nem vezethetnek automatikusan bírósági eljárások megindításához, mivel az illetékes hatóságok szabadon döntenek arról, hogy e jelentés alapján milyen intézkedéseket kell megtenni, és kizárólag ez utóbbi hatóságok fogadhatnak el azon személyek jogi helyzetének befolyásolására alkalmas határozatokat, akik tekintetében az OLAF ilyen eljárások lefolytatását javasolta.
- 74 Ugyanis, amint azt a főtanácsnok kiemelte indítványának 45. pontjában, az OLAF által szolgáltatott információkat kiegészíthetik és ellenőrizhetik a nemzeti hatóságok, amelyek e hivatalnál szélesebb körű nyomozati jogkörrel rendelkeznek.
- 75 A fenti megfontolásokból az következik, hogy jóllehet az OLAF-nak kétségtelenül nemcsak lehetősége, hanem kötelessége is, hogy az illetékes nemzeti hatóságok – ideértve az igazságügyi hatóságokat is – részére még a vizsgálatának lezárása és a végleges jelentés megszövegezése előtt megküldjön minden olyan releváns információt, amely igazolhatja intézkedéseknek e hatóságok általi meghozatalát, ideértve a nyomozás megindítását is, ez nem változtat azon, amint arra lényegében a főtanácsnok is rámutatott indítványának 47. pontjában, hogy az OLAF-nak, amikor ezen információk továbbításáról határoz, figyelemmel kell lennie a jelen ítélet 68. pontjában hivatkozott gondossági kötelezettségére, és bizonyos körülményeket kell tanúsítania, mivel e hivatal nem „pusztán visszaélést bejelentő személyként” jár el, hanem vizsgálati jogkörrel felruházott hivatalként, és az információk továbbítása két, ilyen jogkörrel rendelkező hatóság között történik. Annál is inkább, mert a nemzeti hatóságokhoz való fordulás bírósági, polgári és büntetőeljárások alapjául szolgálhat.
- 76 Ebből következik, hogy gondossági kötelezettségének tiszteletben tartása érdekében az OLAF-nak az információknak az 1073/1999 rendelet alapján a nemzeti hatóságok részére történő megküldése előtt e rendelet (10) preambulumbekzdésének megfelelően meg kell győződnie arról, hogy ezen információk kellően megalapozottak és valószínűek ahhoz, hogy igazolják a hatáskörükbe tartozó intézkedések e hatóságok általi meghozatalát, ideértve adott esetben a nyomozás megindítását is.
- 77 Ebből az következik, amint azt a főtanácsnok kiemelte indítványának 49. pontjában, hogy amikor, mint a jelen ügyben, a Törvényszéknek azt kell meghatároznia, hogy az OLAF teljesítette-e gondossági kötelezettségét az információk nemzeti hatóságoknak való továbbítását illetően, meg kell vizsgálnia, hogy az OLAF e továbbítás időpontjában a pusztán kétségnél több információval rendelkezett-e, anélkül azonban, hogy olyan kézzelfogható bizonyítékot követelne meg, amely már nem igényel nyomozati cselekményeket.
- 78 Következésképpen a jelen ügyben a Törvényszék feladata lett volna egyrészt a 2003. március 19-i feljegyzésben szereplő információk vagy tények hitelességének és tartalmának, valamint annak a vizsgálatára, hogy ezen információkat vagy tényeket milyen szándékkal küldték meg a francia

igazságügyi hatóságoknak, másrészt annak meghatározása, hogy az említett információk vagy tények igazolhatták-e nyomozás megindítását vagy az ilyen nyomozás szempontjából hasznos bizonyítékoknak minősülhettek-e. E tekintetben a Törvényszéknek meg kellett volna határoznia, hogy az OLAF rendelkezett-e olyan kellően pontos tárgyi bizonyítékokkal, amelyek alapján megalapozottan feltételezhette, hogy a továbbított információk olyan tényekre utalnak, amelyek büntetőjogi következményeket vonhatnak maguk után.

- 79 Márpedig a megtámadott ítélet 87. pontjában a Törvényszék egyrészt annak megállapítására szorítkozott, hogy a 2003. március 19-i feljegyzésből kitűnik, hogy az abban szereplő információk olyan vizsgálat eredményei, amely az Eurostat által 1999 szeptemberében készített belső ellenőrzési jelentés alapján indult, vagyis közel három és fél évvel korábban, másrészt hogy az említett feljegyzés ismertette az azt övező intézményi keretet, bemutatta a vizsgálattal érintett történeti tényállást a datashopok hálózatának 1995-ös és 1996-os létrehozásától kezdve, megmagyarázta az e hálózaton belüli pénzügyi kapcsolatokat, és részletezte a vizsgálat során tett megállapításokat. Ezen ítélet 88. pontjában a Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy az OLAF már 2003. március 19-én rendelkezett azokkal az információkkal vagy tényezőkkel, amelyekből megállapítható volt, hogy a szóban forgó tények büntetőjogi következményeket vonhatnak maguk után.
- 80 Mindemellett a Törvényszék nem vizsgálta sem a 2003. március 19-i feljegyzésben szereplő információk vagy tények hitelességét és tartalmát, sem azt, hogy ezen információkat vagy tényeket milyen szándékkal küldték meg a francia igazságügyi hatóságoknak, és azt sem, hogy az említett információk vagy tények igazolhatták e nyomozás megindítását vagy az ilyen nyomozás szempontjából hasznos bizonyítékoknak minősülhettek-e.
- 81 Következésképpen a második jogalap második része első kifogásának helyt kell adni.

2. A második jogalap első részéről

a) A felek érvei

- 82 Második jogalapjuk első részével a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszéknek el kellett volna ismernie az OLAF és a Bizottság által elkövetett hamis vád megvalósulását, amely a rágalmazás fogalmába tartozik, és a 27 uniós ország közül 25-ben mind bűncselekménynek, mind pedig polgári jogi jogsértésnek minősül. A Törvényszék tévesen állapította meg a megtámadott ítélet 74. és 76. pontjában, hogy a fellebbezők a hamis vád fennállására való hivatkozás érdekében francia büntetőjogi rendelkezésekre, a francia bíróságok ítélkezési gyakorlatára, valamint a francia jogirodalomra támaszkodtak. A fellebbezők szerint a Törvényszéknek érveiket a Charta 7. és 41. cikkében biztosított, a magánélethez való jog és a megfelelő ügyintézéshez való jog fényében kellett volna megvizsgálnia. E tekintetben a fellebbezők csak példaként hivatkoztak a hamis vádra vonatkozó nemzeti ítélkezési gyakorlatra annak bizonyítása érdekében, hogy az ilyen jogsértés sérti a tagállamok közös általános elveit.
- 83 A Bizottság úgy véli, hogy ezek az érvek elfogadhatatlanok, mivel azokat első fokon nem hozták fel. Álláspontja szerint ugyanis a Törvényszékhez benyújtott keresetlevelükben a fellebbezők a hamis vád fennállására kifejezetten a francia büntető törvénykönyvre és a vonatkozó nemzeti ítélkezési gyakorlatra utalva hivatkoztak. Keresetlevelükben egyetlen érv nem szerepel olyan rágalmazás megvalósulásával kapcsolatban, amely az uniós jog valamely általános elvét sértené. Ezen túlmenően a keresetlevél alapján nem lehet semmilyen érvet azonosítani olyan rágalmazás

megvalósulásával kapcsolatban, amely az uniós jog valamely rendelkezését vagy általános elvét sértené. Mindenesetre az említett érvek megalapozatlanok, mivel a hamis vád azt feltételezi, hogy azokat a tényeket, amelyek hamis jellegét a szerző ismeri, ártó szándékkal fedik fel, amit a fellebbezők a jelen ügyben nem bizonyítottak.

b) A Bíróság álláspontja

- 84 A második jogalap első részének elfogadhatóságával kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az, ha valamely félnek megengednék, hogy először a Bíróság előtt hozzon fel olyan jogalapot, amelyet a Törvényszék előtt nem terjesztett elő, azt jelentené, hogy a Törvényszék által eldöntött jogvitán túlterjedő jogvitával fordulhatna a Bírósághoz, amelynek hatásköre korlátozott a fellebbezési eljárásban. A fellebbezési eljárás keretében ugyanis a Bíróság hatásköre az első fokon tárgyalt jogalapokról hozott jogi döntés megítélésére korlátozódik (2023. április 27-i Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo kontra Bizottság ítélet, C-492/21 P, EU:C:2023:354, 100. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 85 A jelen ügyben azonban meg kell állapítani, hogy, a Bizottság által előadottakkal ellentétben, a fellebbezők keresetlevelükben azzal érveltek, hogy a szóban forgó információknak a francia igazságügyi hatóságok részére történő továbbításából eredő hamis vádat rágalmozó közlés, mégpedig az e közléssel kapcsolatban a sajtónak való kiszivárogtatás kísérte, és hogy e tekintetben kifejezetten hivatkoztak többek között a Charta 41. cikkében rögzített megfelelő ügyintézéshez való jognak, valamint a védelemhez való jognak, az ártatlanság védelméhez való jognak és a titoktartási kötelezettségnek a megsértésére, amelyeket szintén a Charta biztosít.
- 86 Ennélfogva a Bizottságnak a második jogalap első részének elfogadhatóságára vonatkozó állításait el kell utasítani.
- 87 Ami e jogalap első részének megalapozottságát illeti, ki kell emelni, hogy a megtámadott ítélet 74. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a fellebbezők francia büntetőjogi rendelkezésekre, a francia bíróságok ítélkezési gyakorlatára, valamint a vonatkozó francia jogirodalomra hivatkoztak. A Törvényszék mindazonáltal rámutatott ezen ítélet 75. pontjában, hogy jöllehet az uniós bíróságok kizárólagos hatáskörrel rendelkeznek az uniós intézményeknek felróható károk megtérítésre irányuló keresetek elbírálására, a fellebbezők által hivatkozott tények francia büntetőjogbeli értelmezése és jogi kerete nem tartozik az uniós bíróság hatáskörébe. E körülmények között a Törvényszék az említett ítélet 76. pontjában mint hatástalanokat elutasította a fellebbezők hamis vád fennállására alapított érveit.
- 88 Amint arra a főtanácsnok lényegében rámutatott indítványának 83. pontjában, a Törvényszék ezen érvelése a keresetlevél nyilvánvalóan téves értelmezéséből ered. A keresetlevélből ugyanis kitűnik, amint az a jelen ítélet 85. pontjában már megállapításra került, hogy a fellebbezők az OLAF és a Bizottság hamis vád folytán jogellenes magatartására alapított érvelésük alátámasztása érdekében az uniós jog általános elveire, különösen a Charta 41. cikkében rögzített megfelelő ügyintézéshez való jogra hivatkoztak. Ha a fellebbezők hivatkoztak is a francia jogra ezen érvelés alátámasztásául, ez nyilvánvalóan csakis példázó jellegű volt.
- 89 A Törvényszék tehát tévesen alkalmazta a jogot, amikor az említett érvelést, mint hatástalant, elutasította.
- 90 Ebből következően a második jogalap első részének helyt kell adni.

- 91 Következésképpen, anélkül hogy vizsgálni kellene e jogalap második részének második kifogását, az említett jogalap harmadik részét, valamint a harmadik jogalapot, a megtámadott ítélet hatályon kívül kell helyezni azon részében, amelyben a Törvényszék elutasította a keresetet annyiban, amennyiben az a H-P. Charlot által a francia igazságügyi hatóságok előtt vele szemben indított büntetőeljárás miatt állítólagosan elszenvedett nem vagyoni kár megtérítésére irányult. A fellebbezést azt ezt meghaladó részében el kell utasítani.

VI. Az ügynek a Törvényszék elé történő visszautalásáról

- 92 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikke első bekezdésének megfelelően, ha a fellebbezés megalapozott, a Bíróság a Törvényszék határozatát hatályon kívül helyezi. Ha a per állása megengedi, az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti, illetve határozathozatalra visszautalhatja a Törvényszékhez.
- 93 A jelen ügyben, amint az a második jogalap második része első kifogásának vizsgálata keretében megállapításra került, a Törvényszék a megtámadott ítélet 82–92. és 104. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem vizsgálta sem a 2003. március 19-i feljegyzésben szereplő információk és tények hitelességét és tartalmát, sem azt, hogy ezeket az információkat vagy tényeket milyen szándékkal továbbították a francia igazságügyi hatóságok részére, továbbá hogy az említett információk vagy bizonyítékok igazolhatták-e nyomozás megindítását, vagy a nyomozás szempontjából hasznos bizonyítéknak minősülhetnek-e. Egyébiránt a második jogalap első részének vizsgálatából kitűnik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 74–76. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor mint hatástalant elutasította a fellebbezők azon érvelését, amellyel azt rótták fel az OLAF-nak és a Bizottságnak, hogy hamis vádat fogalmaztak meg.
- 94 Márpedig a megtámadott ítéletben a Törvényszék anélkül állapította meg, hogy nem történt meg valamely uniós jogszabály kellően súlyos megsértése, hogy megvizsgálta volna azon többi feltételt, amelyeknek egyszerre kellene fennállniuk az Unió szerződésen kívüli felelősségének megalapozásához (lásd ebben az értelemben: 2007. április 19-i Holcim [Deutschland] kontra Bizottság ítélet, C-282/05 P, EU:C:2007:226, 57. pont; 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet, C-123/18 P, EU:C:2019:694, 108. pont).
- 95 E körülmények között a Bíróság úgy ítéli meg, hogy a jelen per állása, amelynek tárgyát a H-P. Charlot által a francia igazságügyi hatóságok előtt vele szemben indult büntetőeljárás folytán állítólagosan elszenvedett károk megtérítése iránti kérelem képezi, nem engedi meg az ügy eldöntését, és az ügyet vissza kell utalni a Törvényszék elé, hogy az új vizsgálatot folytathasson le arra vonatkozóan, hogy esetlegesen megvalósul-e valamely uniós jogszabály kellően súlyos megsértése, amely az Unió szerződésen kívüli felelősségét megalapozná. Amennyiben e vizsgálat feltár ilyen jogsértést, a Törvényszék feladata, hogy megvizsgálja az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapításához szükséges többi feltételt.

VII. A költségekről

- 96 Mivel az ügyet a Bíróság visszautalja a Törvényszék elé, a jelen fellebbezési eljárás költségeiről jelenleg nem kell határozni.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A Bíróság hatályon kívül helyezi az Európai Unió Törvényszékének 2022. április 6-i Planistat Europe és Charlot kontra Bizottság ítéletét (T-735/20, EU:T:2022:220) azon részében, amelyben a Törvényszék elutasította a keresetet annyiban, amennyiben az az Hervé-Patrick Charlot által a francia igazságügyi hatóságok előtt indult büntetőeljárás miatt állítólagosan elszenvedett nem vagyoni kár megtérítésére irányult.**
- 2) **A Bíróság a fellebbezést az ezt meghaladó részében elutasítja.**
- 3) **A Bíróság az ügyet visszautalja az Európai Unió Törvényszéke elé.**
- 4) **A Bíróság a költségekről jelenleg nem határoz.**

Aláírások